

אבי קרונופלד. אחד משבויי מילחמת הלבנון, מתייחס לחטיפת שני החיילים

בשבוע שעבר, ומספר תוך כדי כך על החוויות שלו בשבי, על היחס אליו ויחסו שלו לשבוי, על הבעיות של כל שבוי ומישפחתו, ועל הצורך במאמצים לשיחרור שבויי צה"ל

„כששמעתי על השבויים החדשים, זה עשה לי לאימוב. אני יודע שזו הרגשה כבדה, להיות שבוי”

„ההרגשה של המישפחות אולי יותר קשה מזו של השבוי עצמו, כי הוא יודע מה קורה איתו והם לא”

„אדם נשלח למילחמה ונפל בשבי – צריכים לדאוג להחזיר אותו, ולא חשוב כמה ישחררו תמורתו”

ראייה עות סרגוסי

„לא היכו אותנו, וזה יאמר לזכותם. אבל אך אחד לא מאמין לי כשאני אומר את זה”

„אך אחד לא רוצה ליפול בשבי. כשאחה יכול, אחת מתגונן. אנחנו הופתענו ממרחק של שלושה מטרים”

„לא היו לי סיזימים כשחזרתי. הצמידו לי פסיכולוג, אבל אחרי כמה שיחות הוא אמר שחבל על הזמן”

שבוי – זה כמו

להיות כלב בכלוב!

העיקרי במשך שנה ורבע, שאותן בילו בחב- רתם של לוחמי פת"ח. הוא מתרגש רק כשפוגעים שוב בנקודות הכואבות – בדרך נפילתם בשבי ובמחיר השיחרור. אז העי- ניים שלו נוצצות ודיבורו הופך לשוטף יותר. הוא מוכן לחזור בפעם המי יודע כמה על הדקות הקריטיות שבהן הופיעו מולם הלוי- חמים של הצד השני, כיוונו לעברם את הנשק, הפתיעו אותם בעודם יושבים שאני- נים במוצב של צה"ל. אי-שם קרוב לכביש ביירות-דמשק, לא מעלים על דעתם אפשר- רות של אויב כל-יך קרוב. ברור לו ואין לו ייסורי-מצמון על הדרך שבה נפלו בשבי. אין לו ספק כי כל החוליה, כל שמונת החיילים, נהגו כשורה. האשמה היתה, כך הוא חוזר

שיה וניהול ונמצא עכשיו בחופשה אחרי סיום הסמסטר הראשון. בינתיים הוא עוזר לגיסו, הזמר משה הליל, במועדון החומה שפתח בעכו. בזמנו, כשישב בשבי, כתב אבי לשרית, אחותו הגדולה, וביקש ממנה שתפ- על כדי שישמיעו את שיריו של הליל ברדיו. הוא כתב שזה יכול לעודד אותו אם ישמע את קרוב-מישפחתו בטלפון קטן שקי- בלו השבויים מעת לעת משוביהם. העולם הזה נרתם אז לעזרתה של שרית ופירסם את בקשתו של אבי. אבי קרונופלד אינו מתרגש במיוחד כש- הוא נזכר שוב בחיי היומיום של השבי, בשיעמום הנורא, במישחקי-הקלפים ה- בלתי-נגמרים, בחומס ובפול שהיו המזון

חטיפתם של שני החיילים בשבוע שעבר החזירה את אבי שנתיים ויותר אחורה, אל תקופת השבי שלו, אל השיחרור שלו. אין לו בעיה לשוב ולספר עוד פעם את סיפור נפילתו בשבי, עם שיבעת חבריו האחרים, המישה מהם היו איתו לאורך כל הדרך – ראובן כהן, אבי מונטבלסקי, רפי חזן, דני גילבוע ואלי אבוטבול – ושניים שהופרדו מהם סמוך לשבי ונמסרו לידי אירגונו של אחמד ג'בריל: יוסקה גרוף וניסים סאלם. שניים אלה הוחזרו הרבה אחרי השישה, ביחד עם חזי שי, שבוי מן הקרב העקוב מדם בסולטן-יעקוב. היום אבי הוא סטודנט מן המניין בבית- הספר להנדסאים בטכניון. הוא לומד תע-

הוא חזר לכותרות מייד עם היוודע דבר חטיפתם של שני חיילי צה"ל בתחילת השבוע. בינתיים הספיק לשכוח את כל האירוע שלו, את היותו בשבי, את הטראו- מה, את השיחרור, את הוויכוחים סביב מחיר השיחרור, את הטענות בעניין נסיבות הנפילה בשבי, שלו ושל חבריו – ללא קרב. לאבי קרונופלד אין בעיה עם העניין הזה, לצה"ל אולי כן: העובדה היא שלאורך כל ימי החיפושים אחרי שני החיילים החטופים, טרחו להדגיש שוב ושוב שהשניים נפלו בשבי, או נחטפו. אחרי קרב, שהיו יריות, שהמחפשים מצאו קליעי-כדורים, ששמשות מכנית המרצדס שבה נסעו היו מנופצות, ושבו – שהתחולל שם קרב.